

Jónás története 4: Jónás imája
2022. szeptember 18.

„Az ÚR igéje másodszor is szólt Jónáshoz: Indulj, menj Ninivébe, a nagy városba, és hirdesd ott azt az üzenetet, amelyet én mondok neked! Jónás elindult, és elment Ninivébe az ÚR szava szerint. Ninive pedig nagy városa volt Istennek: három nap kellett a bejárásához. Elindult tehát Jónás befelé a városba egy napi járásra, és ezt hirdette: Még negyven nap, és elpusztul Ninive! Ninive lakosai azonban hittek Istennek, böjtöt hirdettek, és zsákruhát öltött a város apraja-nagyja. Amikor ez a hír eljutott Ninive királyához, fölkel a trónjáról, levetette magáról díszruháját, zsákruhát öltött magára, és hamuba ült. Azután kihirdették Ninivében a király és a főemberek parancsára: Az emberek és állatok, a marhák és juhok semmit meg ne kóstoljanak, ne legeljenek, vizet se igyanak! Öltön zsákruhát ember és állat, kiáltsanak teljes erővel Istenhez, térjen meg mindenki a maga gonosz útjáról, és hagyjon fel erőszakos tetteivel! Ki tudja, talán felénk fordul és megszán az Isten, megfélézi izzó haragját, és nem veszünk el! Amikor Isten látta, amit tettek, és hogy mindenki megtért a maga gonosz útjáról, megbánta Isten, hogy pusztulásba akarta dönteni őket, és nem tette meg.”

Jónás

3:1-10.

Kedves Gyerekek!

Folytatjuk tovább Jónás történetét. Röviden megismételném, hogy mi történt eddig Jónás könyvében.

Jónás az Úrtól egy fontos feladatot kap: menjen Ninivébe, és a pogány város lakosai ellen prédikáljon. Ő viszont ezt nem akarja megtenni: pontosan az ellenkező irányba, Tarsis felé indul el hajón.

Az Úr elől viszont nem tud elbújni: hatalmas vihar kezdődik, ami veszélybe sodorja a hajó utasait. Ez alól csak úgy menekülnek meg, hogy Jónást a tengerbe vetik. Úgy látszik, hogy vége a próféta életének, és a tengerbe fullad. *„Az ÚR azonban odarendelt egy nagy halat, és az lenyelte Jónást.”* A próféta olyan helyre kerül, ahol távolabb nem kerülhetett volna az emberektől. *„Három nap és három éjjel volt Jónás a hal gyomrában.”* Itt átgondolhatta az addigi életét, és mindent hátra hagyhatott, és egyetlen lehetősége volt: imádkozni az Úrhoz. Az Úr pedig megkönyörült rajta, és a hal három nap múlva kivetette a szárazföldre.

Ekkor olvashatjuk, hogy az Úr újra szólt Jónáshoz.

Itt szólhat hozzánk az ige első tanulsága: ha engedetlenek vagyunk az Úr szava iránt (mint, ahogy tette ezt Jónás), Isten sokszor közbeszól, és megállít minket. Sokszor a nehézségek között éri el Isten a célját az életünkben.

Miután a hal szárazra tette Jónást, újra feladatul kapta, hogy menjen Ninivébe, elmondani, amit az Úr üzen. Isten kegyelmes a bűnbánóhoz, aki most már engedelmeskedik Isten parancsának. Azt nem tudjuk, hol tette partra Jónást a hal, azt sem, meddig tartott az útja Ninivébe. Azt viszont igen, hogy Ninive hatalmas város volt, három napig tartott bejárni, széles falain két szekér elfért egymás mellett, százötven őrtorony volt rajta.

Jónás egy napig haladt befelé a városba, miközben hirdette Isten akaratát: *„Még negyven nap, és elpusztul Ninive.”*

A város lakói hittek Istennek, komolyan vették az idegen, Izráelből jött próféta szavát. Böjtöt hirdettek, vagyis ismerték a bűnbánatot, zsákruhát öltöttek időstől fiatalig. A király is leszállt a trónról, levetette királyi ruháját, maga is zsákruhát öltött, és hamuba ült. Vagyis igazi bűnbánat következett, a király és a vezetők parancsára, sem ember, sem jószág nem evett, nem ivott semmit. Az emberek megtértek gonosz útjukról és erőszakos tetteikből. A király, a nép vezetője élén járt ennek a változásnak és azt mondta: *„Ki tudja, talán felénk fordul, és megszán az Isten, lelohad lángoló haragja, és nem veszünk el!”*

Egy nagyon nagy, életet megmentő változást láthatunk a niniveiek életében: megtértek Istenhez. Ez jellemzi azt, aki megtér. Nem mentegetőztek, amikor Jónás az ítéletről beszélt. Beismerték a bűneiket, és megalázkodtak Isten előtt. Tudták, hogy Isten jogosan sújtaná őket az ítélettel, de reménykedtek Isten megbocsátásában. Az Úr válaszolt a niniveiek megtérésére, hiszen ezt mondja az ige: *„Amikor Isten látta, amit tettek, és hogy mindenki megtért a maga gonosz útjáról, megbánta Isten, hogy pusztulásba akarta dönteni őket, és nem tette meg.”*

Kedves Gyerekek! Ma is ez a megtérés útja, ami az ember megalázkodásával kezdődik. Mégis van egy különbség, ahogy közeledhetünk az Úrhoz. Isten jogosan büntetne minket a bűneinkért, de ahelyett, hogy mi kapnánk a büntetést, Jézus Krisztus áldozatáért bocsát meg nekünk. Csak el kell fogadnunk Isten diagnózisát: mindenestül elvesztettek vagyunk, halált érdemelnénk, de Jézus Krisztus magára vette a bűneink miatti jogos büntetést. Ézsaiás így beszél az Úr Jézusról:

„Pedig a mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze. Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen, az ő sebei árán gyógyultunk meg. Mindnyáján tévelyegtünk, mint a juhok, mindenki a maga útját járta. De az ÚR őt sújtotta mindnyájunk bűnéért.”

Ézsaiás 53:6-7.

Sokat tanulhatunk ebből a történetből. Láthatjuk, hogy mi az útja a megtérésnek, a gondolkodás megváltozásának, és azt is, hogy Jézus Krisztus mindent megtett azért, hogy mi az Atyához térjünk, és elhagyjuk a bűneinket. Példát vehetünk a niniveiekről: az alázat útja vezet el az Úrhoz, ez a megtéréshez vezető út első lépése. Így beszél erről Péter:

“Alázatok meg tehát magatokat Istennek hatalmas keze alatt, hogy felmagasztaljon titeket annak idején.” 1. Péter 5,6

„Isten a kevélyeknek ellenáll, az alázasoknak pedig kegyelmet ad.”

Jakab 4:6

Ebből látszik, hogy Isten előtt nagyon kedves, ha valaki alázas. Nem lehetünk semmire büszkék, hiszen mindent Tőle kaptunk. Ezért is áll ellent az Úr a kevély, büszke embereknek.

A következő alkalommal – ha Isten is éltet minket – akkor folytatjuk és befejezzük Jónás történetét. Addig is próbáljátok a magatok életében ezeket az igéket átgondolni!

Ámen

2022. szeptember 25.
Uherkovich Zoltán